

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/17/2014
Identifikačné číslo spisu:	6213203540
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6213203540.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Lawyer Partners, a.s., IČO: 35 944 471, so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 37, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Chabadová, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pri starej prachárni č.13, proti odporkyni SUBACO, s.r.o., so sídlom vo Veľkom Krtíši, Písecká 3, o zaplatenie 23,24 €, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 Ro 293/2013, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. septembra 2013, sp. zn. 13 Co 449/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odporkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 11. septembra 2013, sp. zn. 13 Co 449/2013 potvrdil uznesenie Okresného súdu Veľký Krtíš z 22. mája 2013, č. k. 3 Ro 293/2013-7, ktorým súd prvého stupňa zastavil konanie o návrhu na splnenie povinnosti odporcom zaplatiť navrhovateľovi 700,- Sk (23,24 €) spolu s príslušenstvom a náhradou trov konania. V plnom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatoval správnosť jeho dôvodov. Naviac k podanému odvolaniu uviedol, že aj keď účastník podá v jednej veci dva totožné návrhy, je povinnosťou súdu o každom z nich konať a teda pokiaľ takýto návrh podlieha poplatkovej povinnosti, aj tento spoplatniť. Návrh, ktorý mal byť podaný 31. marca 2006 nie je návrhom, ktorý došiel na súd dňa 11. marca 2013. Okresný súd nevyrubil súdny poplatok za návrh, ktorý bolo podaný dňa 31. marca 2006, ale za návrh, ktorý bol podaný 11. marca 2013 („nevstúpiš dvakrát do tej istej rieky“). Predmetom konania nie sú práva vyplývajúce z návrhu, ktorý mal byť podaný 31. marca 2006.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal navrhovateľ dovolanie. Tvrdil, že napadnutým rozhodnutím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Rovnako ako v odvolaní tvrdí, že podanie, ktoré bolo súdu prvého stupňa doručené 11. marca 2013, nie je žiadnym novým návrhom na začatie konania, ale ide len o písomné vyhotovenie toho podania urobeného v

elektronickej podobe na DVD nosiči v roku 2006. Okresný súd jeho podanie urobené elektronickými prostriedkami v roku 2006 odmietol a DVD nosiče mu vrátil späť. O prípustnosti tohto podania rozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý jeho sťažnosť rozhodnutím sp. zn. III. ÚS 142/07 odmietol ako podanú oneskorene. Následne sa preto domáhal vyslovenia porušenia svojho práva na Európskom súde pre ľudské práva, ktorý jednomyseľne rozhodol, že jeho práva na spravodlivé súdne konanie okresný súd porušil. Poukázal na závery vyslovené Ústavným súdom Slovenskej republiky v obdobných resp. skutkovo totožných veciach. Uviedol, že prvostupňový aj odvolací súd na jednej strane popierajú totožnosť oboch podaní (z roku 2013 a 2006), na druhej strane, ale aj v roku 2013 akceptujú plnú moc majúcu časovú a vecnú väzbu na podanie z roku 2006. V danom prípade bola jednoznačne konštatovaná protiústavnosť postupu súdu prvého stupňa, preto navrhovateľa nemala zaťažovať povinnosť preukazovať, že podanie z roku 2013 je podaním z roku 2006, ktorému treba v zmysle nálezu priznať právne účinky. Pokiaľ sa súd prvého stupňa odmietol zaoberať podaním urobeným v roku 2006 v elektronickej podobe, mal prijať také opatrenia, aby v prípade potreby vedel posúdiť, ktoré návrhy odmietol (napríklad zapísať si úradným záznamom identifikačné údaje o DVD nosiči, obsahom ktorého sa odmietol zaoberať). So zreteľom na nález bolo potrebné v danom prípade vychádzať predovšetkým z toho, že návrh na začatie konania bol v súlade so zákonom podaný už v roku 2006, preto súdny poplatok za návrh na začatie konania už nebolo možné vyrubiť. Ak napriek tomu bolo konanie zastavené z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, má postup súdu za následok odňatie možnosti navrhovateľa pred súdom konať. Táto procesná vada zakladá prípustnosť a aj dôvodnosť dovolania. So zreteľom na to navrhovateľ žiadal napadnuté uznesenie a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas navrhovateľ zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolateľom napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky niektorého z nich, preto jeho dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (pozri napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru navrhovateľa mu postupom súdov bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie

procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť realizovať procesné oprávnenia priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O prípad odňatia možnosti pred súdom konať ide tiež vtedy, ak súd zastaví konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa § 10 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., hoci pre tento postup nebol zákonný dôvod (R 50/1997). So zreteľom na uvedené dovolací súd skúmal, či pre zastavenie konania boli v danom prípade dané procesné predpoklady.

V preskúmvanej veci argumentoval navrhovateľ tým, že návrh na začatie konania, ktorý bol doručený súdu prvého stupňa 11. marca 2013, je pôvodný návrh na začatie konania, ktorý doručil tomuto súdu ešte v roku 2006 (ako elektronické podanie na DVD nosiči podpísané zaručeným elektronickým podpisom), a že vzhľadom na uplynutie trojročnej lehoty uvedenej v § 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. mu už nemožno vyrubiť súdny poplatok za návrh na začatie konania. Dôvodil (o.i.) nálezom a v ňom obsiahnutým príkazom, aby vo veci jeho podania z roku 2006, právne účinky ktorého zostanú zachované, súd opätovne konal podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Z dôvodu porušenia povinností súdom prvého stupňa, nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby preukázal totožnosť podania z roku 2006 s jeho podaním súdu doručeným 11. marca 2013.

Podľa dovolacieho súdu argumentácia navrhovateľa nie je spôsobilá spochybníť správnosť záverov súdov nižších stupňov.

Treba síce súhlasiť s tým, že v náleze ústavný súd konštatoval, že navrhovateľ právne účinným spôsobom podal v roku 2006 návrh na začatie konania v elektronickej podobe, a že treba rešpektovať právne účinky, ktoré vyvolalo toto podanie, nález ale neobsahuje žiadny údaj o tom, konkrétne ktorých vecí a ktorých odporcov sa toto podanie týkalo. Navrhovateľ, ktorý 11. marca 2013 doručil súdu návrh (s dátumom vyhotovenia v roku 2006) na vydanie platobného rozkazu ukladajúceho protistrane povinnosť zaplatiť mu predmetnú sumu spolu s náhradou trov konania, ničím nedoložil, že podanie doručené súdu v roku 2013 je identické s tým podaním doručeným súdu na DVD nosiči v roku 2006, na ktoré sa vzťahuje nález a ním vyslovený príkaz vychádzať z toho, že podanie bolo doručené s účinkami pôvodného doručenia. V danej procesnej situácii, v ktorej nič nepreukazovalo, že nález a príkaz ústavného súdu sa týka aj preskúmvanej veci (t. j. že na daných DVD nosičoch bol uložený aj návrh navrhovateľa proti tomu, kto je uvedený v záhlaví tohto uznesenia dovolacieho súdu) a z ničoho nevyplývala totožnosť navrhovateľom tvrdeného podania z roku 2006 s podaním z roku 2013, nemožno prvostupňovému ani odvolaciemu súdu vytýkať ako nesprávny procesný postup, že vychádzali z toho, že v preskúmvanej právnej veci vyvolalo právne účinky podania návrhu na začatie konania to podanie, o urobení a obsahu ktorého nemožno mať pochybnosti, t. j. podanie doručené 11. marca 2013 súdu prvého stupňa, a nepostupovali tak, ako by postupovali v prípade, keby návrh na začatie konania bol podaný už v roku 2006 doručením takého návrhu, o urobení a obsahu ktorého nemožno mať žiadne pochybnosti. K námietke, že prvostupňový aj odvolací súd popierajú totožnosť oboch podaní (z roku 2013 a 2006), i keď aj v roku 2013 akceptujú plnú moc z roku 2006, dovolací súd poukazuje na to, že o existencii a obsahu tejto plnej moci (na rozdiel od totožnosti návrhov na začatie konania z roku 2006 a 2013) nie sú pochybnosti.

V preskúmvanej veci súdy mali a mohli rešpektovať príkaz vyplývajúci z nálezu ústavného súdu len vo vzťahu k tomu návrhu na začatie konania podanému v roku 2006, ktorého sa predmetný nález týkal. Z logiky veci potom vyplýva, že bolo na navrhovateľovi, aby preukázal totožnosť návrhu podaného v roku 2006 v elektronickej podobe s návrhom podaným v písomnej podobe v roku 2013. Pokiaľ navrhovateľ v súvislosti s tým poukazoval na to, že už nemá k dispozícii originálne DVD s jeho návrhmi podanými v roku 2006 a vytýkal súdom, že mali prijať opatrenia na zachovanie možnosti preveriť totožnosť návrhov na začatie konania podaných v roku 2006 a 2013, dovolací súd uvádza, že je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, lebo ich podcenením, či zanedbaním môžu o ne prísť. V súlade so zásadou, že právo patrí bdelým, pozorným, ostražitým, bedlivým („vigilantibus iura scripta sunt“), teda tým, ktorí sa aktívne a prezieravo zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv, nespoliehajú sa na náhodu, predvídajú aj možnosti vzniku komplikovaných situácií sťažujúcich výkon práv a ich praktické uplatnenie, bolo práve na navrhovateľovi, aby po „neprijatí“ jeho návrhov podaných

v roku 2006 v elektronickej podobe uchoval pôvodné DVD, neuvážene sa ich nezbavil a nevystavil sa tým sám riziku, že v súčasnosti nevie súdom hodnoverne a preukázateľne doložiť, konkrétne aký návrh na začatie konania podal v roku 2006.

Pokiaľ súd prvého stupňa v danej procesnej situácii vychádzal z toho, že poplatková povinnosť navrhovateľa vznikla podaním návrhu dňa 11. marca 2013, a že vzhľadom na nerešpektovanie výzvy na zaplatenie súdneho poplatku sú splnené predpoklady pre zastavenie konania (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.), nepriečil sa jeho postup a rozhodnutie, ale ani rozhodnutie odvolacieho súdu, zákonu. Postupom súdov, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohlo dôjsť k znemožneniu realizácie procesných oprávnení navrhovateľa spôsobom, ktorý by bol významný z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej navrhovateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.